

Introducció

La meua afició a la poesia arrenca de la infantesa —a la quieta vila de Guissona, en un ambient tancat, conservador. Tenia deu anys quan els meus pares em regalaren el poema *Canigó*, de Jacint Verdaguer, i, pocs anys més tard, *L'Atlàntida*. Llegia també velles *Pàgines viscudes* i novel·les de Josep M. Folch i Torres, que la mare guardava a la calaixera.

Però el meu coneixement de la llengua catalana era molt limitat, ja que, amb un domini absolut, el castellà s'imposava pertot arreu: als llibres de text, a la premsa, a la ràdio... Recordo que, en la meua època d'estudiant de batxillerat, em fascinava la prosa poètica d'Eugenio d'Ors, amb l'enigmàtica Lidia de Cadaqués, en l'article que apareixia, cada setmana, a *La Vanguardia Española*.

No és estrany, doncs, que les meves primeres provatures literàries fossin, quasi totes, en la sonora llengua del *Imperio*. Guardo encara un quadern amb una llarga sèrie de sonets, escrits als catorze anys (1952). El dedicat a Cervantes comença així:

Genio inmortal de la nación hispana,
honor y prez de tiempos venturosos,
orgullo de bizarros y animosos
y gloria de la lengua castellana.

Però l'any 1954, en el darrer curs de batxillerat, havent pres consciència de la marginació total de què era objecte la meua llengua, vaig decidir escriure sempre en català. Calia reaccionar davant una situació injusta. D'altra banda, em va interessar la poesia de Joan Maragall, la influència de la qual es nota en els primers poemes

que vaig compondre amb una certa ambició estètica —i que ja són recollits en aquest volum.

La primera part de *Ronda dels dies*, amb l'epígraf "Adolescència i joventut", comprèn un període de vuit anys (1954-1962), amb un total de seixanta-quatre poemes. El pas del temps, la contemplació de la natura, els records infantils ("Les bruixes", "La bicicleta"), el poema amorós ("Oreneta del Vallès"), el sentiment religiós, amb un rerefons de culpa (visible a "L'Amic absent" i en altres poemes) són la mostra d'una varietat temàtica i formal que té altres cares: la referència musical ("En la segona centúria del naixement de Mozart"), l'apunt urbà ("El tren") i, cap a la fi, l'intent de crear una poesia d'aire popular, amb elements costumistes ("Ball de bastons", "La Festa Major..."). Tots aquests poemes són inèdits. Ara, coincidint amb els estudis de filologia romànica a la Universitat de Barcelona (1959-1962), es nota la influència d'uns quants poetes —sobretot, Josep Carner—, a partir de "Març ciutadà".

La segona part del volum, amb l'epígraf "Primera maduresa", comprèn un període de quinze anys (1963-1978) i consta de quaranta-cinc composicions. S'inicia amb poemes de temàtica urbana ("Metro", "Ateneu"), que tenen el contrapunt d'altres amb un to adolorit, elegíac, revelador d'una crisi existencial ("Solitud d'home"). Però aviat el to canvia i reflecteix l'impacte del realisme històric (d'acord amb *Poesia catalana del segle xx*, de Josep M. Castellet i Joaquim Molas), sense oblidar el referent literari ("Omar Khayyam") o filosòfic, amb Sartre ("El mur"). Podria posar molts exemples d'aquesta tendència realista ("El brou", "Clam patriòtic", "Vietnam..."). També hi ha poemes d'un caire intimista ("El meu Nadal d'enguany") o denunciador de la dictadura franquista ("Cançons de la llarga nit").

La gran majoria d'aquestes composicions són inèdites. Però algunes foren incloses al volum *Fantasia per a ús de la gent sàvia i altres poemes* (1974), editat per Josep Pedreira a la col·lecció "Les Quatre Estacions". Podem esmentar el que dóna títol al llibre i també "Poble", "Balcó", "Cel d'hivern"...

Finalment, la tercera part ("La veu consolidada", 1981-1988) consta d'onze poemes, entre els quals sobresurten "Ronda dels dies" i "L'hora amagada", que van ser premiats als Jocs Florals de Barcelona (1984 i 1988). Alguns tenen referents històrics ("La muntanya del somni"), autobiogràfics ("Catàleg de silencis") o cristians ("Anunciació"). Són tots inèdits.

La publicació d'aquest sisè volum revela, al meu entendre, la voluntat de trobar una veu poètica pròpia, al llarg dels anys —i al marge de la quinzena de llibres que han vist la llum, fins ara. Reconec que la qualitat literària d'aquests *Cent vint poemes esparsos* és desigual —amb tempteigs propis de la joventut—, però confio en la discreta benevolència del lector... Sobretot si, com jo, és un fidel amant de la poesia.

Voldria que, a l'estany de la meva ànima,
s'hi reflectís la gran serenitat
d'aquestes aigües, dolçament tranquil·les.
Voldria que, a la nina dels meus ulls,
hi hagués la rialleta
del dia infant, endormiscat
en un bressol de roses.
Voldria ser poeta.
Voldria somiar totes les coses.

Oh joia reposada,
que no desfà, amb son cançoneig, l'albada!
Oh joia d'aquest cel tan blau, tan blau...!
Oh joia de la pau!

Juliol de 1954

Nit amb celística, volta blava.
Digueu-me, infants: a on s'acaba
la gran blavor del firmament?
Vosaltres ho sabreu. Potser, llunyans,
sereu com cignes, perquè sou tan blancs...,
i, si sou cignes, nedareu pel cel,
i bé em direu a on s'acaba.
Mes els infants ja no em responen.
Diria que els agrada
la nit puríssima, encantada,
l'oratge trèmul i el silenci clar.
Mireu-los, bellugant-se ací i enllà!
S'agafen d'un a un per fer rodona
i canten una mena de balada.
I s'omple de rialles la floresta,
i arriba l'alegria a la muntanya,
i al cim, i a la congesta.

I la balada de les veus d'infant
es torna gran, molt gran...

Agost de 1954